

ipi

**NOVOGODIŠNJI
ZBORNIK**

NOVOGODIŠNJI ZBORNIK

Izdavač
Institut za pedagoška istraživanja

Za izdavača
Nikoleta Gutvajn

Ideja
Baba Mrazica

Urednici
Ana (Vila) Radanović
Sanja (Istraživačica) Grbić
Mladen (Razočarenjak) Radulović

Korice
Mladen (Razočarenjak) Radulović

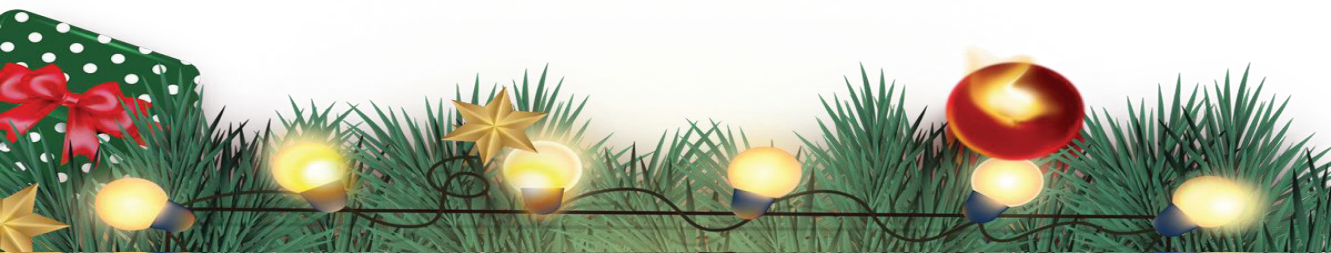
Štampa
Kuća Štampe

Tiraž
20

Godina
2021.

Zahvalnica urednika

Zahvaljujemo se Baba Mrazici na divnoj ideji, na toplom čaju i ukusnim medenjacima i Draganu (Mrazu) Vesiću na inspiraciji da ostanemo dosledni pravim vrednostima.

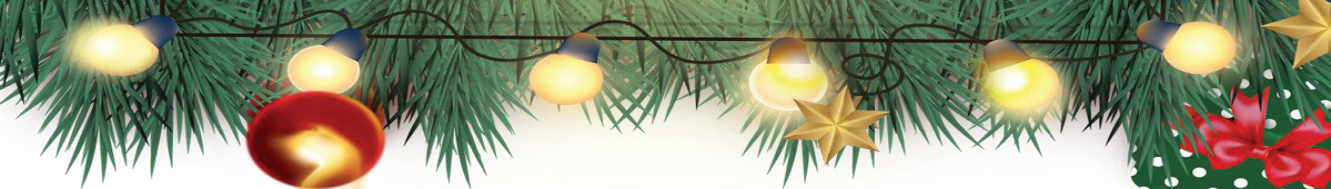

PREDGOVOR

Bio je to hladan dan. Našli su se ispred teških drvenih vrata u Dobrinjskoj 11, gde je Dragan parkirao sanke. Sanja je ponela dosta ugrejane tečnosti za put, a Ana je umesila kiflice. Dug je put do Severnog pola. Mladen je izašao iz Instituta i pozdravio ekipu. "Jeste li spremni?" upitao je. "Jesmo šefe", rekli su u glas. Izlazak iz Beograda je trajao celu večnost. Novogodišnja groznica je već počela, ljudi su užurbano lutali ulicama, ulazili i izlazili iz prodavnica dečijih igračkaka. Umalo da se sudare sa jednim biciklistom koji je bio natovaren poklonima toliko da je jedva video kuda vozi. „Hej narode, kuda žurite tako?“ upitao ih je. „Deda Mrazu, najavili smo se“, odgovorili su. Mislio je da se šale, nasmejao se i produžio dalje. Kada su konačno prošli i Lipovačku šumu podesili su pravac direktno ka Skandinaviji. Sneg je pokrio proplanke kroz koje su prolazili. Sanja i Ana nisu propuštale priliku da zaigraju ljudi zimski ples na ledu koji je mraz stvorio na površini reka na koje su nailazili. Bile su smešne, Ana bi se okliznula i putovala tako po ledu na leđima kao kakva morska zvezda okrećući se neprestano, sve dok ne pokupi svojim telom i Sanju kojoj je koliko-toliko uspevalo da se do tada održi na nogama. Dragan i Mladen su pomislili da gledaju dva bambija kako uče da hodaju. Spavali su u specijalno dizajniranim šatorima u kojima su ložili vatru, pili topao čaj i jeli kiflice sa džemom od kajsija. Putovali su tako danima, povremeno su mašili smer, vraćali se, gubili se u belini kroz koju su išli, ali nisu izgubili nadu da će na kraju ipak stići do Deda Mraza. Sedmog dana Sanja je u daljini primetila neki dim. Nije to bio dim od sagorevanja uglja, neko je na vreme mislio na prirodu. To je bio dim satkan od mnoštva malenih raznobojnih pahulja. „To je to ljudi, uspeali smo, ovo mora da je Severni pol!“ uzviknula je Sanja. Potrčali su zajedno napred, vukući za sobom sanke na kojima nije ostalo gotovo ništa od hrane i pića. Ostala je samo

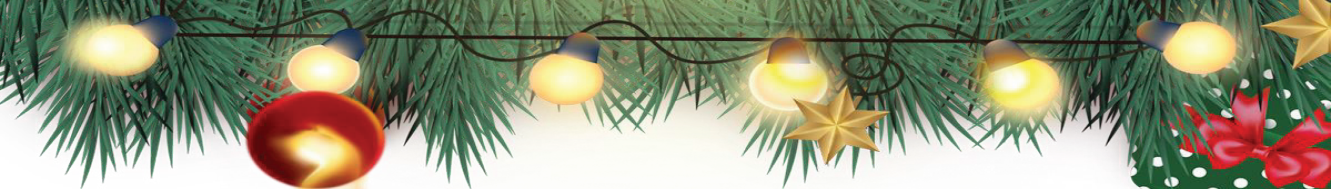

jedna mala polu-prazna buteljka od hrastovog drveta. Ubrzano su disali, pokušavajući da gaze kroz dubok snežni prekrivač, mahali rukama, bodrili jedno drugo da izdrže hladnoću i otpor dubokog snega dok Dragan nije uzviknuo: „Stanite!“ „Šta je bilo Dragane, jesi li se zaglavio?“ upitala je Ana. Svi su pogledali u Dragana uplašeno.

Ispred drvene kapije seoceta obložene crvenom bojom koja se slivala sa kapije u ogroman crveno-beli stub koji je napajao plave, žute, zelene i crvene svetiljke, stajao je on, sa velikim stomakom i belom bradom, jedan jedini - Deda Mraz. „Ohoho! Kojim dobrom Ipijevci?“ pitao je nasmejano. „A vala si mogao negde bliže da se smestiš Deda“, rekao je Mladen. „Da sam se smestio bliže, svako bi me mogao naći, ovako znam da do mene dolaze samo oni kojima baš gori pod nogama! Uđite istraživači dragi, Mrazica je spremila medenjake i topao zimski čaj od šumskih bobica. To je naš čaj za topljenje kilograma, ali kao što vidite po meni, nije nešto delotvoran, valjalo bi ispitati njegovu uspešnost nekom vašom proverenom metodologijom“. „Može, koliko imaš ispitanika u ovom selu?“ upita Dragan dok su hodali ka štali sa irvasima. „Biće dovoljno za reprezentativni uzorak“, reče Deda i pokaza rukom na vrata dnevne sobe u koju se ulazilo iz štale. Unutra je bilo tako toplo i tako šareno. Mrazica je bila oduševljena dolaskom Ipijevaca, a oni su bili oduševljeni medenjaci i ukusom čaja za mršavljenje. Nisu smršali naravno, možda i jeste problem u tome što uz ovaj čaj savršeno idu i ti kalorični medenjaci. Deda je izuo čizme, seo u svoju udobnu fotelju od koje veću nikada u životu nisu videli i pitao: „Šta vas je dovelo meni dragi gosti?“ Oni su se pogledali i setili da se nisu dogovorili šta će tačno i kako reći, delovali su nekako zbunjeno. „Pročitao sam vaša pisma, svi ste imali istu želju, a moram da kažem da ste bili dobri ove godine, red bi bio da vam je ispunim“. „Deda Mraze, ovo je već druga godina pandemije koja nas sprečava da organizujemo novogodišnju

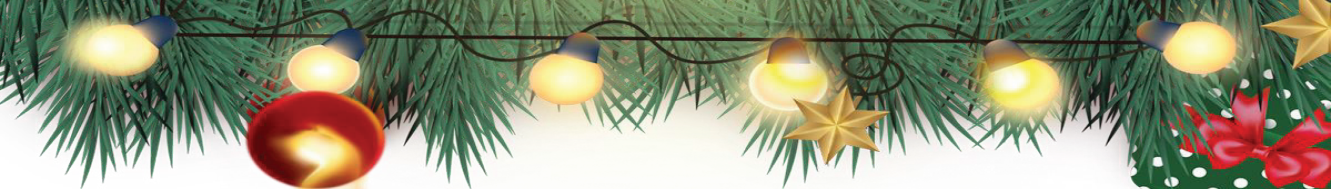

predstavu za decu". „To mora da vas rastužuje", konstatovao je Deda. "Deda, voleli bismo da napravimo jedan tematski IPI Zbornik, ali hteli smo da bude poseban", rekla je Sanja. „Hteli bismo da imamo gosta urednika Deda i mislili smo da bi to ove godine mogao da budeš ti", dodala je Ana.

Gledao ih je neko vreme sa toplinom i zadovoljstvom. Bila je tišina, čulo se samo pucketanje vatre u kaminu. Spustili su poglede, verujući da je to preveliki zahtev za Deda Mraza koji u ovo doba godine već ima previše posla u radionici za pravljenje poklona. A onda, Deda ustade iz najveće fotelje koju su u životu videli i reče: „Pristajem! Ja ću napisati to novogodišnje izdanje IPI Zbornika za decu. Biće to sjajna publikacija". Skočili su svi u isti mah, njih četvoro istraživača, ushićeno vičući i tapšući ovom postignutom dogovoru! „Ali, ja ne umem da pišem radove za Zbornik. Šta predlažete", zabrinuto je upitao Deda. „Ja imam ideju!", viknula je Baba Mrazica, „daću vam, ekskluzivno, uvid u Dnevnik Deda Mraza! Možete objaviti nekoliko stranica u tom vašem IPI Zborniku, da deca vide kako Deda provodi vreme sa svojim vilenjacima i vilama u našem selu". Dragan bojažljivo upita: „Ima li tu nekih ilustracija?" „Oooo, kako da ne", odgovori Deda Mraz, „svaki tekst prati jedan crtež mojih malih vilenjaka".

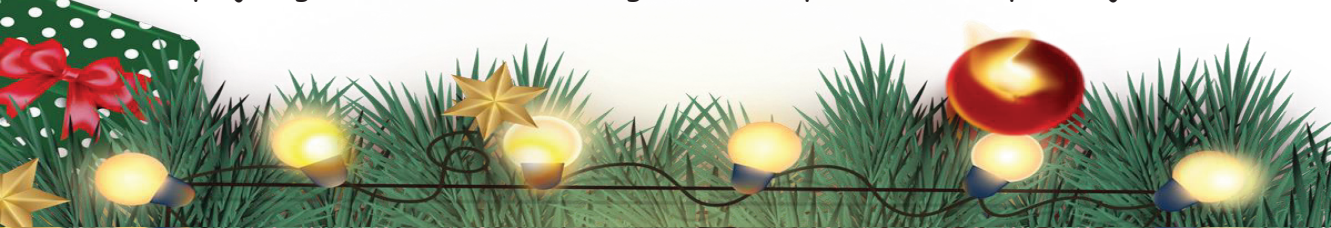
Zbilja, ova knjiga delo je Deda Mraza i njegovih malih vrednih vilenjaka i vila.

**Dan pucketave vatrice
meseca upaljenih dimnjaka
godine čudotvornih igračaka**

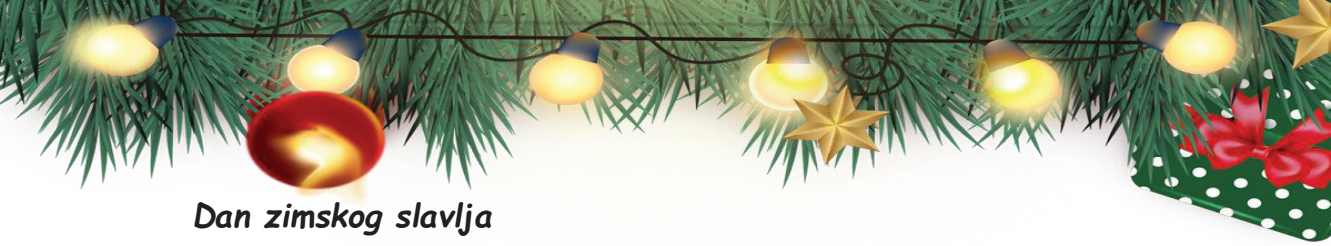
Ovo večer je definitivno spasio moj Vilenjak Tadija. Putovali smo mirno od radionice do mesta na kojima smo ostavljali poklone. Rudolf je ove večeri bio posebno veseo, leteo je brzo i bez odmora. Verovatno se baš lepo naspavao prethodne večeri. Kada smo stigli do dela grada u kojem inače nikada ranije nismo imali problema, svi su spavali, nismo videli nijedno upaljeno svetlo, dočekale su nas samo raznobojne sijalice postavljene oko prozora ili uvijene oko bockavih grana jelke. Sleteli smo na krov poslednje kuće u tom selu, nečujno kao i uvek. Sve je išlo kao po planu. Međutim, kada sam prišao odžaku, shvatio sam da ne mogu da gurnem čizmu kroz otvor! Nisam uopšte razumeo o čemu se radi, inače nemam problem sa odžacima, a i čizme su mi dovoljno teške da mogu da probiju čađ ili ostatke jesenjeg lišća. Probao sam nekoliko puta, ništa! Pogledao sam par svojih Vilenjaka koji su sedeli u sankama i mahnuo glavom. Šapnuo sam: „Pssst, alo! Ne ide nešto ovde, pomozite“. Svi su počeli da paniče. U stvari, skoro svi. Vilenjak Tadija iskočio je iz saonica. Okrenuo je leđa, kao da nešto traži po džepovima, nisam bio siguran šta smeru. Odjedno, blještava svetlost me je zasula! Tadija je izvadio svoju zelenu svetlosnu sablju, jer zelenu imaju oni koji jače osećaju silu! „Sve je OK, sada ćemo da prokrčimo put do dnevne sobe svetlosnom sabljom. Ko zna šta se skupilo u tom odžaku, moja mama kaže da kada se ljudi greju ugljem ili na drva, ne samo da zagađuju okolinu nego se može zapušiti i odžak“. Uhvatio se jednom rukom za moj široki kaiš, dok je drugom mahao levo-desno snažno i sigurno! „Tri, četiri, skači!“ Skočili smo zajedno u odžak i zaista, Tadija je uspeo da raščisti put do dnevne sobe. Ono čemu se nismo nikako nadali je naložena vatra koja nas je čekala na kraju ovog prljavog tunela. Kada smo stigli do dole, plamen vatre počeo je

da golica naša stopala, Tadija je počeo da se kikoće, a meni je bilo toliko smešno kako se on smeje pa sam i ja počeo da se kikoćem, ali sreća naša, svi su čvrsto spavali u domaćinstvu.

Vilenjak Tadija Stanišić, 5 godina

***Dan zimskog slavlja
meseca raznobojnih svetiljki
godine ledenog kraljevstva***

Dragi Dnevniče, večeras sam odlučio da napišem jedan dobar vic koji sam danas čuo u radionici. Počinje ovako - pričaju dva vilenjaka... uh, Dnevniče, došla mi je Vila Jelena, pišem posle...

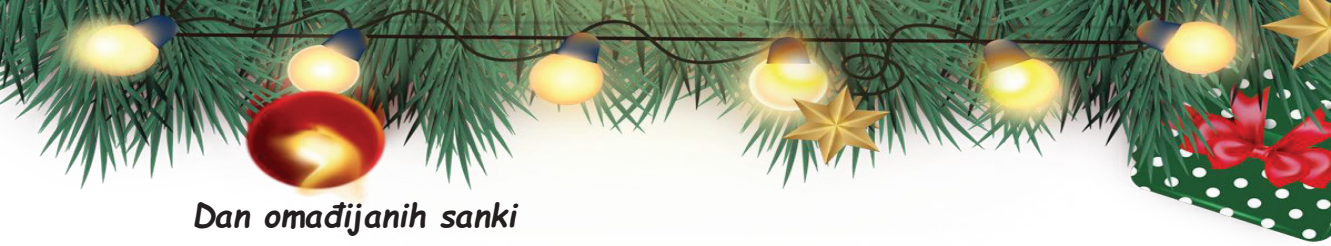
Dragi Dnevniče, moja Vila Jelena je stvarno posebna! Zamisli ti čega se ona samo setila. Došla je da popriča sa mnom o nekim svojim zapažanjima koja bi nam mogla pomoći da ulepšamo Novu godinu ne samo deci, nego i roditeljima! Rekla mi je da je za neke mame i tate ova godina bila teška, ali da su se ipak mnogo trudili da budu super mame i super tate. Kaže da su bili poslušni, da su osluškivali svoju decu i njihove potrebe, pomogli im da prebrode teškoće koja je ova pandemija donela i da zaslužuju neki znak pažnje od mene. Predložila mi je da ih obradujemo poklonima. Rekao sam joj da je ovo sjajna ideja, pa zar nije Dnevniče?! Pa kako se nikada ranije toga nisam setio pobogu! Odmah sam otišao sa njom u radionicu na hitan sastanak sa vilama i vilenjacima! Napravili smo plan rada i nabrajali ideje za poklone za sve mame i tate koje znamo. Jelena je bila vođa tima, trčkarala je od stola do stola okrećući se kao kakva balerina, njena rozikasta suknjica od tila uvtela je i atmosferu u radionici! Nakon ovako produktivne večeri, pozvao sam Jelenu na čaj i medenjake ispred kamina. Baba Mrazica je upitala Jelenu u nekom trenutku: „Jelena, jesu li tvoji mama i tata bili poslušni ove godine?“ Jelena se vickasto nasmejala, kako samo ona ume od svih vilenjaka i vila i rekla: „Pa šta mislite Vi Mrazice, odakle meni ideja o poslušnim roditeljima koji bi trebalo da dobiju poklone od Deda Mraza?“

Dragi Dnevniče, zaboravio sam onaj vic koji sam hteo da upišem večeras, ali Vila Jelena mi je svakako podarila mnogo bolju priču za večeras.

Vila Jelena Đević, 11 godina

*Dan omađijanih sanki
meseca rasplamsale želje
godine zvezde Severnjače*

Dnevniče dragi, danas sam u fazonu rime
I žarko želim da ti došapnem jedno predivno ime
Ana se ta svetlucava vila zove i, naime,
Hrabriju retko sretoh ove lude zime.

Da ne veruješ, poklona mi bile pune ruke,
A ona priskoči da pomogne - i to bez po mukel!
Kad je kriza najveća, kad me snašla nedaća
Ana i ja zajezdesmo daleko iznad oblaka
I dosegnumo domove naših devojčica i dečaka.

Nego, da ti opišem još malo muku moju
Zamalo da pokloni ne budu na broju
Kad me na put spremala, vilica se zaigrala
I sanke mi magijom previše začarala
Umesto da se pokloni u moje sanke smeste
Oni ti poleteše gore među zvezde!

Tu ti, moj Dnevniče, junački uskoči Ana,
Njen podvig ću pamtiti bar tri godine dana
Dosetila se, pisala jednom mudrom ježu
Upecala odbegle poklone - raširila za leptire mrežu!
Čak se i koja zvezda u našoj mreži našla,
I svetlošću svojom magični nam put iznašla.

Vragoliji, međutim, tu kraj ne beše
Od uzbuđenja silnog, Rudolf počeo na nebu ludo da pleše
Pa se zabunio, krenuo u pogrešnom smeru
Na Aninu i moju veliku neveru

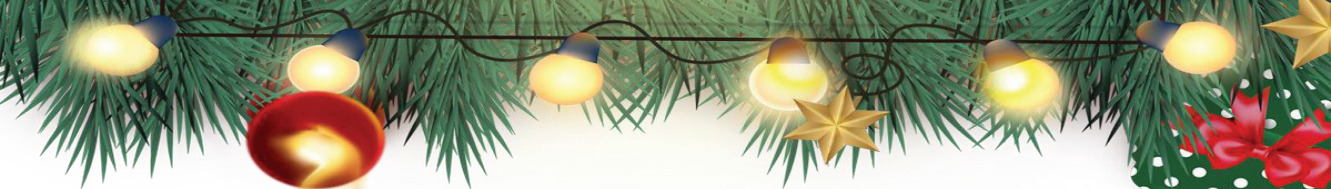

Tu se već svi od smeha zacenisimo
Rudolfa iz transa dozvasmo i pravim putem krenusmo
Podelismo poklone svoj dečici željnoj
Dužni nismo ostali dušici nijednoj!

I tako ti kraju, Dnevniče, dođe priča ova
O našoj avanturi istkanoj od snova
Zabavnije mi skoro nije bilo, a već dugo svetom jašem
Anin crtež prilažem da svedoči čarobnom podvigu našem
Posle smo nas dvoje otišli sa svicima na slavlje,
U tajno kraljevstvo, da nazdravimo za svačije zdravlje!

Vila Ana Gutvajn, 9 godina

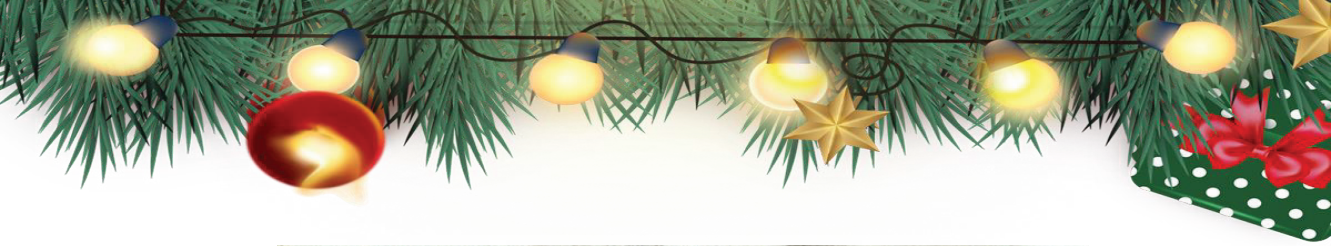
**Dan čelične volje
meseca prazničnih čuda
godine neukrotive mašte**

Ja oj dragi Dnevniče, kakva nas je samo nezgoda zadesila danas u našem seocetu. Kao što je svima poznato, kada dođe mesec prazničnih čuda, počinje novogodišnje ukrašavanje našeg seoceta. To je mesec tokom kojeg se non-stop radi na osmišljavanju dekoracije koja je svake godine drugačija. Ove godine Mrazica je želela da se zvezda podigne još više nego prošle godine, jer je ovo godina neukrotive mašte. Nisam bio baš za to moram odmah da ti priznam, ali hajde, svi su bili veseli oko toga pa sam se i ja na kraju složio da možemo da pokušamo. Dok smo zatezali čvrste sajle od zvezdane prašine, zvezda se sve više uzdizala iznad našeg seoceta. Kad, u jednom trenutku, protrča naša koza Mazilica kroz seoce i saplete se o jednu sajlu od zvezdane prašine! Dnevniče dragi zvezda poče da pada takvom brzinom da ne bi verovao! Ukrasi popadaše sa jelke u sneg, ja počeh da ih sakupljam što sam brže mogao, kopajući po snegu sa vilenjacima. Nisam ni primetio da zvezda pada pravo ka meni! Pokrio sam glavu kao i svi moji vilenjaci koji su sa mnom kopali po snegu, čekao sam Dnevniče da me udari pravo u ovu moju sedu glavu! Ali ne beše udarca! Ja sklonih ruke i ugledah moju Vilu Aleksandricu, ma kakvu vilu, nije ona vila ona je bre junakinja! Poletela je ka zvezdi kada je procenila da će pasti i zadržala je svom svojom snagom! Mi smo gledali u nju potpuno sluđeni, a ona je samo viknula: „Šta vam je aman narode, hajde, treba nam čelična volja i ovo će biti dekoracija od prošle godine bolja!“

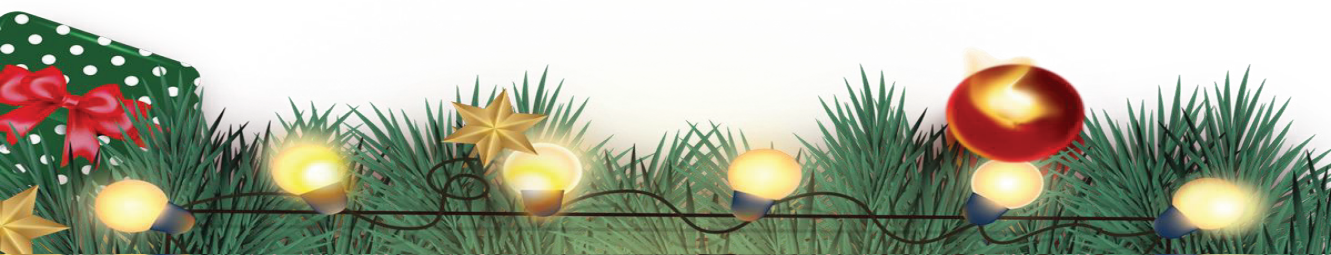
I stvarno, seoce nikada nije bilo lepše ukrašeno.

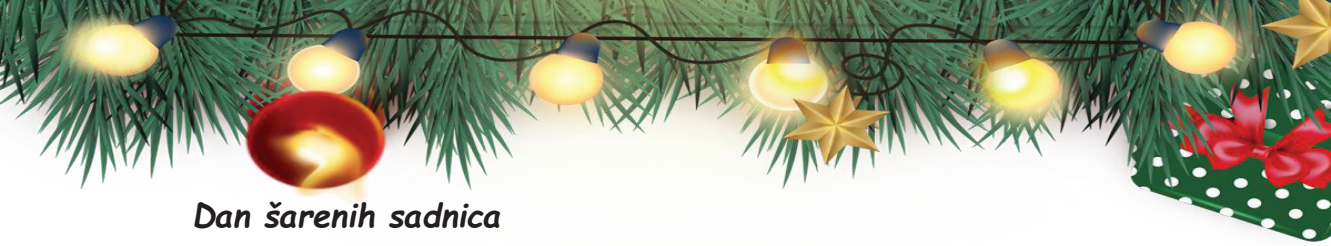
I zato Dnevniče, u čast Vile Aleksandrice, ovaj dan od sada zovemo Dan čelične volje!

Vila Aleksandra Milin, 7 godina

*Dan šarenih sadnica
meseca lepršavih latica
godine čarobnih biljaka*

Dnevniče dragi ovaj dan
Bio je sav cvećem okupan
Sređivali smo seoce danas skupa
Vile, vilenjaci, irvasi, ma cela trupa!

Vila Miona primeti tada
U našem seocetu četinar vlada
Nigde gerbera, nigde bele rade
Upitah Mionu: „Ima li za cveće malo nade?“

Vila naša Miona odlučno stade,
„Pa kako cvećare Severnog kraljevstva rade?“
A ja stadoh unezveren sav
Kako se toga ne setih i sam?!

Pohita Miona do kuće svoje čarolije
Donese džak pun cvetne vragolije!
„Ja nikad Miona nisam sadio cveće“,
Povikah uplašeno i bez mnogo sreće.

Ali kakva je samo baštovanka Miona danas bila
Svu svoju mudrost i radost u ovu ideju je slila,
Za tili čas šačicama sneg skloni
izbuši u zemlji rupe u plodnoj zoni.

Pitaš se Dnevniče siguran sam, sada
Zar kod nas sneg neprestano ne pada?
Brade mi bele ove i ja sam pomislio to tada
I pitao Mionu kako ćemo sa tim sada!

Ona kaže da cveću samo ovo treba
Ljubavi i pažnje puno, do neba!
Kaže da kao i nama svima
Cveću treba nežnosti plima

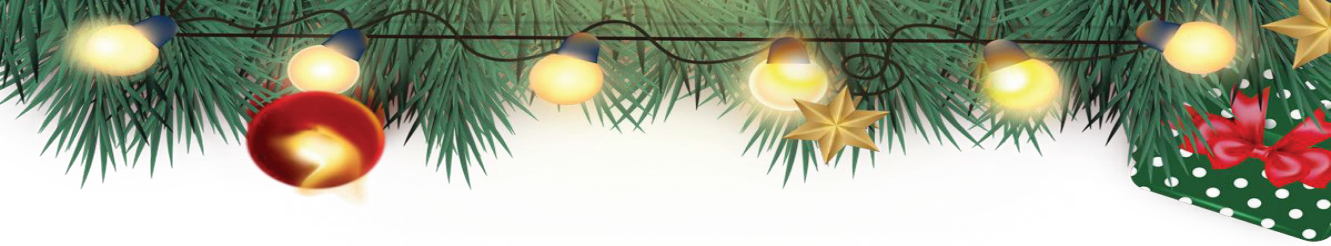
I dragi Dnevniče, neka sam proklet
Dok je Vila Miona napravila okret
Iz zemlje pokrivene snegom belim
Poče seme da klija potezima smelim!

Pozdraviše nas prve visibake
Lattice im behu tako nežne i tako lake
Sad oko irvasa razigrano kruže
Velike tople crvene ruže.

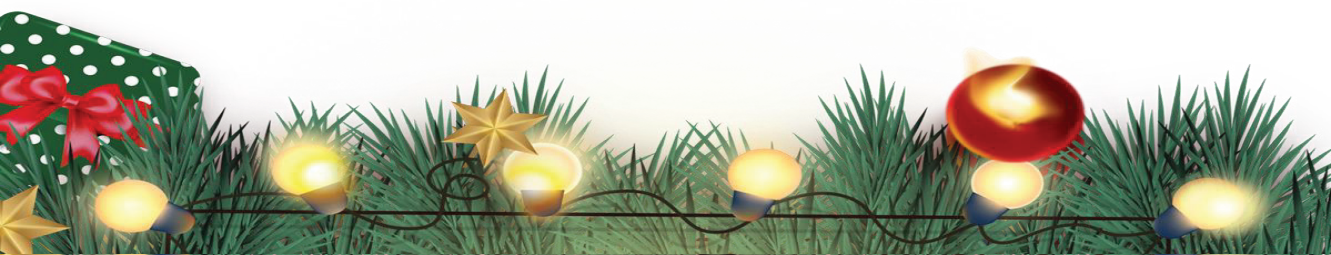
Svuda su okolo ljubičice male
A uz njih se priljubile raznobojne lale!
U Mionu se najednom zagledaše četinari
A ona im reče: „Drugari, više niste sami!”

Kakva je samo naša Miona vila
Čitavo seoce je u nebo vila
Donela nam radost i šarenilo još veće
Zasadivši svuda začarano cveće!

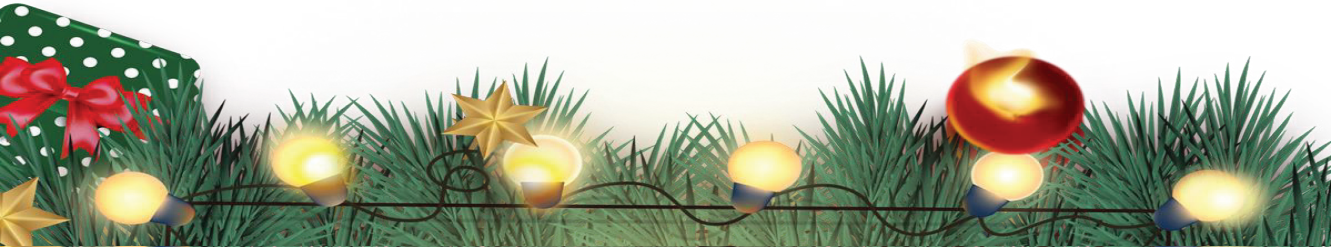
Vila Miona Jablanović, 5 godina

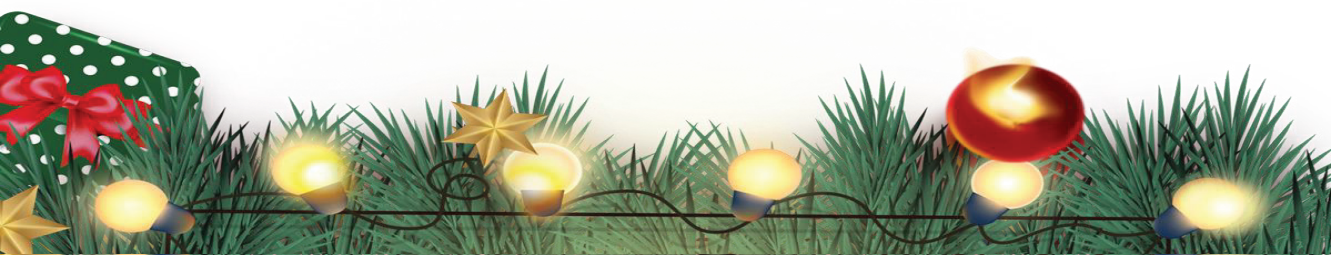
**Dan maskiranog korinđanja
meseca hrabrih vilenjaka
godine ideala**

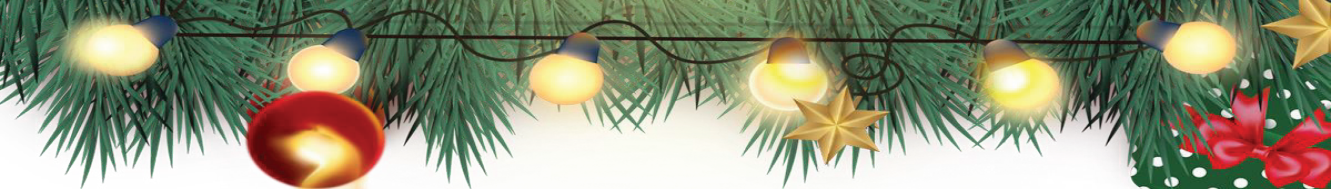
Sećaš se Dnevniče, da sam nekoliko puta pisao o svojoj zabrinutosti za irvase. Opet su prošle nedelje kašljali. Baba Mrazica im je stalno kuvala čajeve za iskašljavanje i karamel mleko, ali nije pomoglo. Ako se ovako nastavi, bojim se da neće moći da lete kada bude bilo vreme za raznošenje paketića. Nisam imao ideju kako da im pomognem i bio sam veoma tužan zbog toga, dok jedan od mojih mudrih vilenjaka, Vilenjak Aleksandar nije istražio sve moguće uzroke ovog problema. Postavio je neka istraživačka pitanja i osmislio kako da proveriti svoje hipoteze. Ušao je u našu dnevnu sobu pravo iz obližnje laboratorije za ispitivanje snežnih fenomena, sa ogromnom lupom i epruvetom u kojoj se nalazila sićušna čestica tzv. snegosmrda. Objasnio mi je da je pratio jedva vidljive tragove zagađene zvezdane prašine u snegu i da je otkrio da obližnja fabrika podloga za sanke koristi nedozvoljene materijale za izradu. Sagorevanje tih materijala zagađuje zvezdanu prašinu u celom Severnom Kraljevstvu! Predložio mi je da se maskiramo kako nas niko ne bi prepoznao i da zapušimo odžak fabrike šećernom vunom koja bi prečišćavala zvezdanu prašinu. Aleksandar je sam napravio obe maske koje su nam zaista sjajno stajale, bili smo kao Betmen i Robin u akciji! Napravio je i katapult za šećernu vunu, kako se ne bismo zavlačili u dimnjak i udisali zagađenu zvezdanu prašinu. Čim smo zapušili dimnjak, ne samo da je vazduh bio čistiji, već se svuda širio neodoljiv miris zimskih vanilica i cimeta. Svi su veoma brzo osetili ovu promenu i ubrzo se mnogo lakše disalo. Svi koji su videli naš poduhvat pitali su se ko su ti misteriozni junaci koji su spasili Severno Kraljevstvo, ali smo se Vilenjak Aca i ja dogovorili da ovu tajnu ne otkrivamo nikome. Zato Dnevniče, psst!

Vilenjak Aleksandar Kadijević, 13 godina

*Dan mističnog traganja
meseca Rudolfovog nosića
godine vilijske prašine*

Najneverovatniju priču, Dnevniče, danas imam
I dalje u neverici glavom mašem, klimam
Poeziju ću da ti, zato, sad opletem
Da je zgotivi svako drago dete
Posebno mi jedna vila k srcu prirasla,
Vila Una zove se i po srčanosti svakom je dorasla!

Uzjaha ti tako Deda Mraz, svoje sanke - ali tu je kvaka
Zaboravih put do Vilenjaka Razočarenjaka!
Glavolomka je sad koga da zovem - i setim se umne Une
Pa ona je genije, može da pronade sve što ti dunel!

Ukrcah Unu divnu i krenusmo na bajkoviti put,
A na putu veje snažan sneg i bije vetar ljut
U jednom trenutku našeg putešestvija
Sanke nam se zaglavile između dva oblaka!

Zasukoh rukave i vučem, zamalo da iskočim iz vlastite kože
Povuci-potegni, džabe - iščupati se nikako ne može!
Uninoj dosetljivosti granica nema, rešila je brigu bez problema
Zamislite pameti njene, došapnula vetru da nam sanke pokrene
Vetar začarlija, pomiluje nas po licu i razgrne oblake,
Pa ponovo krenusmo na Vilenjakove blistave obronke

Ali, avaj, nevolja nikada ne ide sama
Tek tada nastade prava novogodišnja drama!
Od silnog ludila međ' oblacima i vetra koji nosi
Izgubio sam poklon za Vilenjaka, kojim se baš ponosim
Tu Una zablista, u našoj potrazi hitro se snađe
i povede nas na mističnu stazu da poklon pronade.

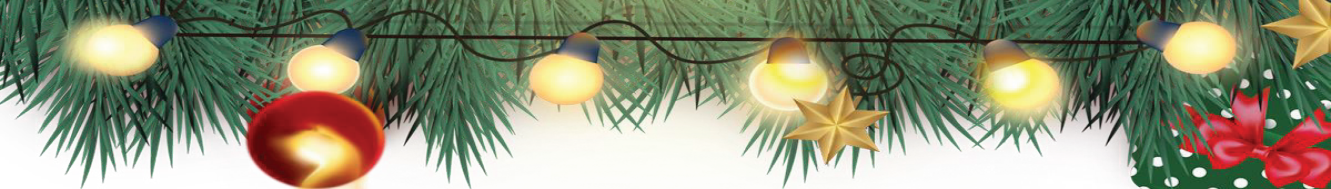

Peli smo se visoko, visoko, Rudolf je počeo čudno da nas gleda
Ali Una nikako nije htela da se preda
Zvezde su nam namigivale, sijale uz put
A onda se - zamislite - zakucasmo u Mesec žut!
Tad videsmo da je Unin put bio pravi
Vilenjakov poklon sakrio je Mesec - sa kapicom na glavi!

Unina pamet očarala je Mesec mlad
On se oduševio, i poklon nam vratio da pođemo tad
Sijao je snažno dok ne stigosmo sve do Vilenjaka
A onda je rekao - „Srećna Nova, obraduj mi Razočarenjaka!“
Uni je Mesec dao mrvu svoje magije i toliko mu je bilo drago
Da je poručio: „Magijom ću Unu čuvati kao pravo malo blago“!

Vila Una Studen, 8 godina

**Dan polarne svetlosti
meseca šljašteće pahulje
godine šarenog Božića**

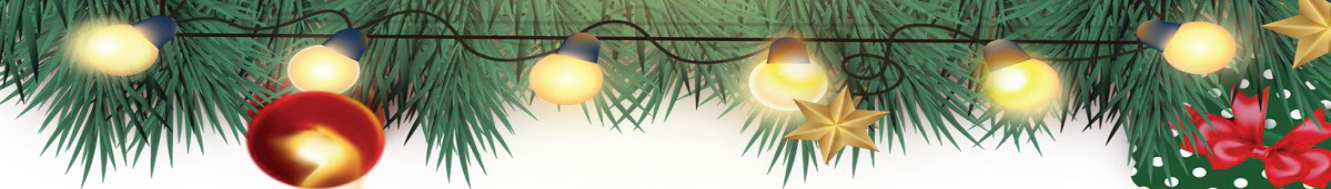
Ove godine Sajam Snežnih Knjiga je otkazan zbog pandemije, što znači da nisam mogao da dodatno obogatim svoju čarobnu biblioteku. Brzo sam pročitao sve knjige koje sam imao, a to nije mali broj knjiga! Kako nam je ponestalo čarobnih priča koje bi nas pred spavanje utoplile, Baba Mrazica i ja smo odlučili da raspíšemo konkurs za najbolju priču godine šarenog Božića! Vilenjaci i vile bili su oduševljeni ovom idejom. Mesecima su smišljali različite avanture, ukrašavali svoje knjige prelepim crtežima, u našem poštanskom sandučetu juče se našlo preko milion novih knjiga sa pričama! Večeras dragi Dnevniče, nakon mnogo čitanja i mnogo diskutovanja Baba Mrazica i ja smo konačno odabrali najbolju priču godine šarenog Božića. To je knjiga Vile Dunjice, naše medene vile koja je za samo par meseci uspela da napiše nekoliko priča toliko uzbudljivih, zanimljivih, maštovitih da je ovu knjigu pre mene i Mrazice pročitalo skoro celo selo! I ovo nije jedini primerak, knjiga je bila toliko dobra da su je vilenjaci i vile prepisivali kako bi je mogli čitati svake večeri pred spavanje! Kako li je samo osmislila sve te avanture naša Vila Dunjica! Prva nagrada na ovom konkursu bila je velika šljašteća pahulja čija se svetlost i lokacija može podešavati u odnosu na osećanje onoga ko je poseduje. Dunjica je bila oduševljena nagradom, ali i svi njeni drugari. Predložila je da se osnuje klub čitalaca u seocetu - večeras smo se oko čarobne šarene vatre okupili svi, pa čak i bebe vilenjaci i bebe vile, da čujemo Dunju kako čita svoje priče naglas. Ja sam dragi Dnevniče imao počasno mesto, na saonicama, pored Vile Dunjice. Bio sam tako ponosan i tako srećan što je Dunjica uspela da svojom maštom svima nama ulepša ovu godinu. Knjige su čudo, one su izvor topline i inspiracije, one okupljaju sve naše prijatelje i

ulepšavaju druženja u zimskim noćima. Već vidim ko će dobiti Nobeliranu nagradu za zimsku književnost.

Vila Dunja Gundogan, 5 godina

**Dan zaleđene reke
meseca magičnog zamka
godine svitaca**

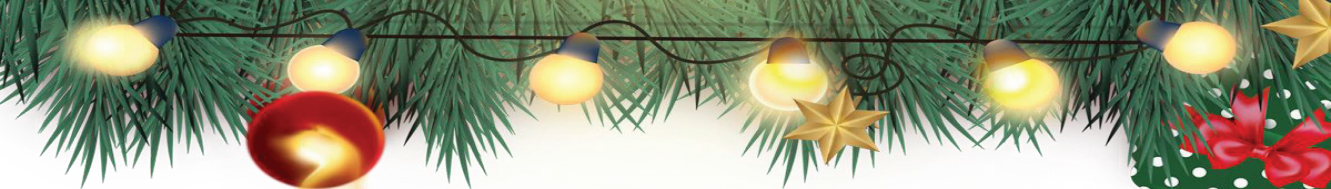
Danas nas je posetila Elza! Ova poseta je bila neočekivana ali magična kao i svaka prethodna u koju Elza unese svoju čaroliju. Ove godine povod za posetu je bio dan plesanja na ledu. Elza je jednim potezom prsta zaledila obližnju reku. Površina reke bila je kristalno bela poput kakvog dijamanta. Svi su navukli klizaljke, neke su bile plitke, neke duboke, neke jednobojne a neke šarene. Neke su bile skakajuće sa federima, neke leteće na raketni pogon, neke su ostavljale pahuljasti trag, a neke svetlucavi. Neke su imale rajsfešlus, neke lepljivi čičak od smole, a neke su bile na pertlanje. Elza je zadovoljno posmatrala sve vilenjake i vile kako radosno plešu na ledu, samostalno ili u grupama, crtajući tako po ledu najzanimljivije figure. Kako bi ulepšala ambijent, Elza je došla na ideju da pored reke napravi ledeni dvorac u koji bi se moglo ući direktno sa plesnog podijuma. Zamahnula je svojom rukom iz koje je čarolija ubrzo krenula u pravcu šume, ali... odjednom smo ugledali Vilu Milu kako leži na ledu, pogođena Elzinom čarolijom. Pertle na njenim klizaljka su bile odvezane, delovalo nam je da su je saplele i da se Vila Mila slučajno našla u prostoru koji je Elza odredila za ledeni dvorac. „O vilo, molim te izvini, nisam bila dovoljno pažljiva, da li si dobro?“ upitala je Elza. Mila je za tren oka ustala sa leda, otresla magični prah sa ramena i klimnula potvrdno glavom. Uskoro smo primetili da se jedan pramičak Miline kose promenio, nekako je pobeleo, nije to bila čisto bela boja, kao sneg, više je bila plavkasta poput neba. Svi smo se zabrinuli šta to sada znači za Milu, ali Elza je znala. Vila Mila je upila deo Elzine čarolije, kada ju je pogodila snežna munja koju je Elza usmerila ka šumi. „Vidiš li onog lepog Sneška Mila?“ upitala je Elza. „Pokušaj da mu napraviš klizaljke, kako bi i on mogao da igra na ledu sa nama“. I tako smo, dragi Dnevniče,

shvatili da Vila Mila ima moć da ni iz čega pravi ledene klizaljke najrazličitijih oblika i svojstava! Elza je dobila pomoćnicu, a mi smo dobili mnoštvo novih klizaljki bez pertli koje bi mogle da sapliću naše vilenjake i vile. Tako smo divno plesali ove večeri!

Vila Mila Lepojević, 3 godine

*Dan blještavih kometa
meseca raskošnih lampiona
godine čarobnih snova*

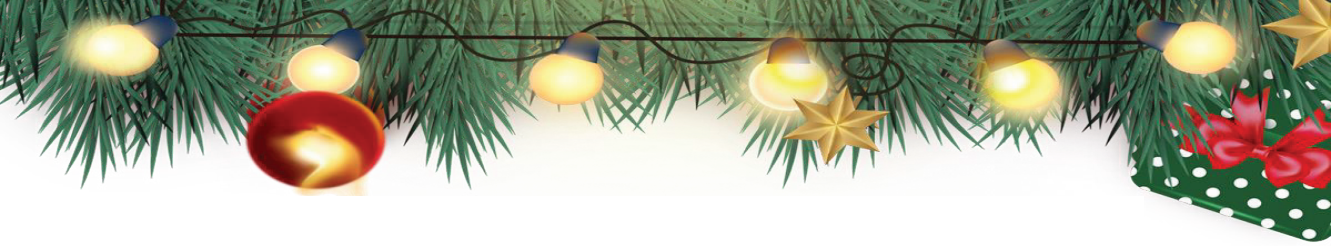
Hej, Dnevniče, družo stvari,
Poeziju danas bacam, ne zameri
Inspirisan sam, družo, ludo
Jer sad videh jedno čudo!
A za čudo je, zamisli, odgovorna direktno
Vila Manja - omogućila da svima bude sretno i berićetno!
Vragolanka je jedna krasna naša Manja
Takva hrabrica može samo da se sanja!

Da krenemo redom, šta je kako bilo
Rado ću da kažem sve što nam se zbilo:
Leteo ja tako, Rudolf po vetru galopirao
Cvrčak mi na uvce umilno zasvirao
Pogledah ti ja ka horizontu sneno
A onda se zamal' nisam izokren'o:
Pejzaž zimski proteže se, šuma se veseli
Al' imam šta da vidim: u prirodi se baš ništa ne beli!

Kud' ću, šta ću - pitam vernog cvrčka
Koji kaže: imam dojavu da se nešto krčka
Ubrzo mi cvrčak reče koji nam je vrag -
Prste je umešao Vilenjak Vučko, nezgodan jedan mag!
Dok niko nije gledao, skrio se, popeo na breg
A onda je pritrčao i ukrao sneg!

I dok sam se tako u panici okret'o
Manju našu na travici sretah
Promucah joj kako stvar sa snegom stoji
I dok pričah triput se preznojih!

Ali Manja, heroj, ni trepunla nije,
Zasukala rukave i spremno prozborila mi je:
Čekaj, deda, ne strepi - ja znam karate
Naučila sam ga od trenera i od svog tate!

„Cvrčak, gde se Vučko sada krije?“ pita hitro Manja
„Zbrisao u Gromograd, a do tamo se mora preko trnja i granja“
„Jok“, uskoči Manja, „Imam ja alternativnu rutu,
Idemo preko Božićeva, sela na lepom, kaldrmisanom putu!“

I tako ti mi dogalopirasmo do Gromograda
A tamo - od Vučka strah i trepet vlada!
Dojurismo do Vučka i Manja high kick baci
A u to dotrčaše i iz Božićeva seljaci

Izrekoše svi k'o jedan, sa Manjom na čelu:
„Vrati sneg, Vučko, hoćemo prirodu belu!“
Vučko se pokunjio i tu je ratu bio kraj
A Manja ga nežno uze u svoj zagrljaj.

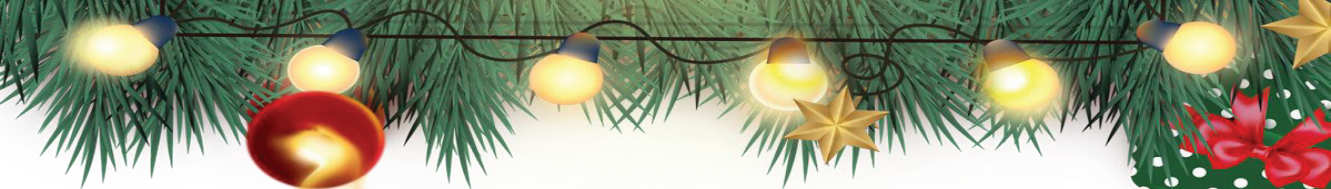
Posle su svi uživali u demonstracijama
Manjinih karate veština i zadivljujućim akrobacijama
Meštani Božićeva i Gromograda rešili su da joj se i počast oda:
„Najdivnija i dobra Manja, klanjamo ti se do poda!“

Ali priča neće biti sasvim kompletna ako ne kažem da se Manja
U povratku u sankama ugnjezdila uz cvrčka i odlepršala da sanja
A prvo je obezbedila deci svih naših prijatelja i kolega
Raskošni prekrivač škriputavog snega!

Vila Manja Stanišić, 11 godina

*Dan Grudvandan
meseca ludog letenja
godine zimskih sportova*

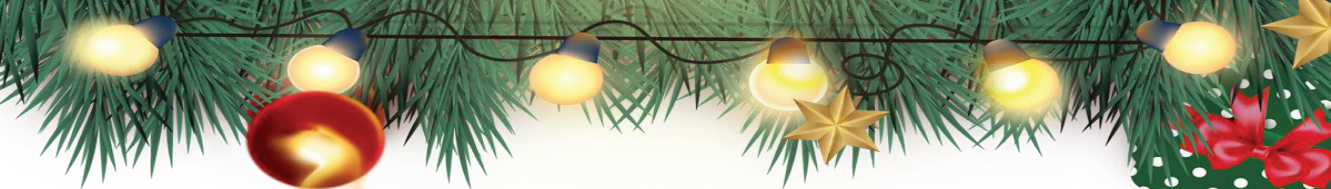
Ohoho Dnevniče moj, ovo je bio baš zanimljiv dan - Grudvandan. Grudvandan je kod nas u seocetu kao kvidič u Hogvortsu, kao NBA košarka u Americi. Imamo i snežni teren sa dva koša u koji svaki igrač ubacuje snežne grudve koje kada prođu kroz koš (ako prođu) momentalno se rasprše kao neki vatromet, u svim bojama koje možeš da zamisliš. U hodniku radionice kao što znaš Dnevniče, okačene su slike svih prethodnih MVP igrača - Mrazni Virtuoz Pregrudvani. Nagrada za onog koji ubaci najviše grudvi je jedan krug vožnje sankama po nebu. Svake godine imamo sve veći broj ubačenih grudvi, ali ove godine jedan vilenjak, Vilenjak Naum, ubacio je toliko grudvi da su Sneškići Belići Sudići prestali da broje u nekom trenutku jer više nisu mogli da postignu da sve zabeleže. To je letelo na sve strane, bojilo nebo kao da je neko prskao četkicom za slikanje. Nazvali smo ovog pobednika Vilenjak Naum Džejms! I to bez Lole i Duška, naših drugara iz kraja. Kada se turnir završio, Vilenjak Naum je uzviknuo: „Deda stari budi drug, daj mi sanke bar jedan krug“. Iskren da budem Dnevniče, zaslužio je toliko krugova da ne znam da li bih ja stigao da se još koji put provozam sopstvenim sankama! Rekao sam mu da je ovu utakmicu odigrao kao Nikola Jokić i kad rekoh Jokić, setih se da je i on bio baš dobar ove sezone, čuj mene sezone, godine, pošteno je zaslužio novogodišnje poklone od Deda Mraza. Predložio sam Vilenjaku Naumu da krene sa mnom u Ameriku da zajedno ubacimo Jokiću koji novogodišnji poklon kroz dimnjak. Bogami Dnevniče, ovi američki dimnjaci nisu što su nekad bili, nekako su omršali, uski su i dugi. Nisam mogao da se provučem nikako. Ali Vilenjak Naum je iskoristio svoje umeće ubacivanja poklona kroz dimnjak, te je sve poklone za Jokića bez greške ubacio kroz taj omršali dimnjak. Hohoho valjda se nisu raspršili

kao sve one grudve koje je Naum ubacio kroz koš, ne zna im se broj.

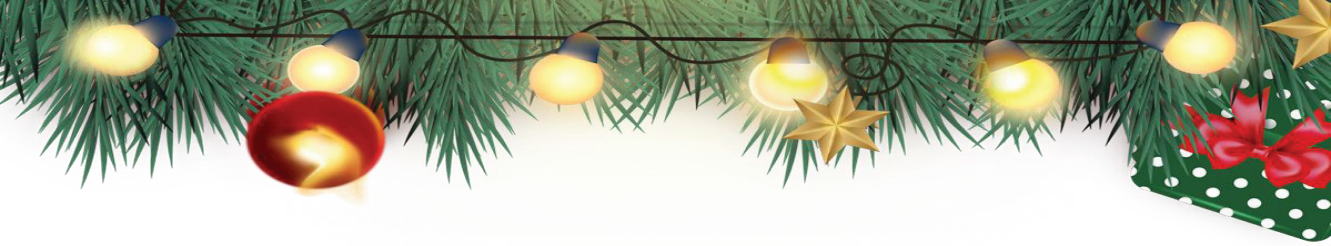
Vilenjak Naum Lepojević, 6 godina

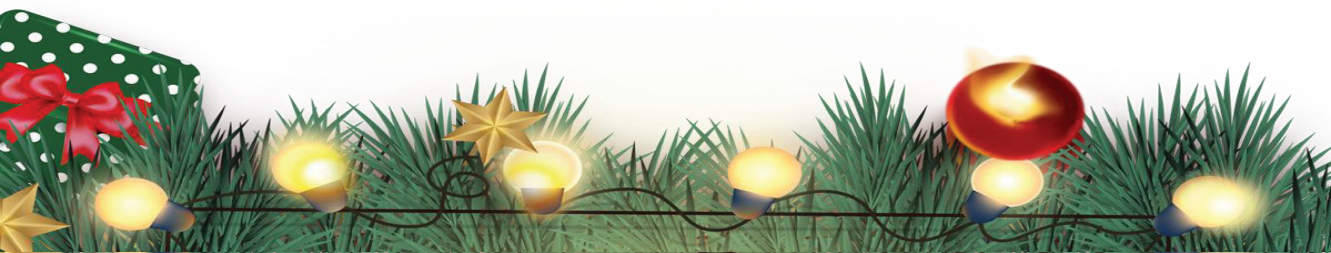
*Dan magičnog medenjaka
Sneškovog meseca
godine letećih irvasa*

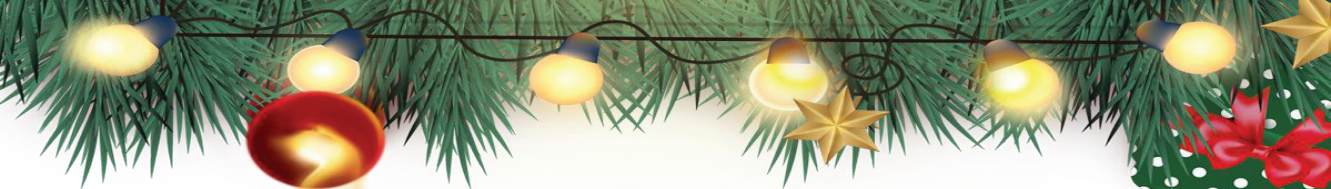
Dragi Dnevniče, kao i svaki dan čarobnog medenjaka i današnji je bio pun uzbuđenja! Kao što znaš, svaki put u ovo doba godine organizujemo razne igre i takmičenja za naše male vilenjake i vile. Naporno su radili tokom čitave godine i zaslužili su da se i oni zabave! Najpre smo imali takmičenje u pravljenu ledenih figura — jedan vilenjak je napravio zamak od leda, a jedna vila celo malo zaleđeno jezero sa klizačima. Sve je bez teksta ostavila figura tigra, koji je bio narandžast jer ga je jedan mudri vilenjak napravio od zaleđenog soka od pomorandže! Nakon toga svi vilenjaci su se uključili u potragu za tajnim kovčegom punim svetlucah pahuljica od čokolade. Ohoho, kako mi je bilo drago da ih vidim kako lepo saraduju i rešavaju zadatak za zadatakom. Moram ti priznati, pronašli su blago mnogo pre nego što sam mislio. Zbog toga je finalni događaj počeo malo ranije nego što je bilo planirano. Polarna svetlost još nije zašla kada je započela tradicionalna trka do Baba Mrazičine kuće. Nećeš verovati šta se tu dogodilo! Kao i obično vilenjaci raspoloženi za trku su došli u saonicama, neki su čak pozajmili i moje irvase, da bi sanke mogle da im polete. Ali jedan od njih, Vilenjak Koča, nije bio na sankama. On je došao u zelenim kolima! Mislio sam da nema šansi da na snegu bude brži od sanki, ali on je tako vešto vozio da je stigao na cilj prvi. Kao i svake prethodne godine, pobjednik je dobio vrednu nagradu. U kući Baba Mrazice Vilenjaka Koču je čekao magični medenjaka. Pojeo ga je čim ga je dobio, zatim popio čašu mleka i otišao na spavanje. Nisam mu rekao da magija ovogodišnjeg medenjaka utiče na snove. Jedva čekam da sutra čujem kakve je ludorije sanjao cele noći!

Vilenjak Kosta Radulović, 3 godine

*Dan praznične Irvasijade
meseca blistave duge
godine iskričavog sunca*

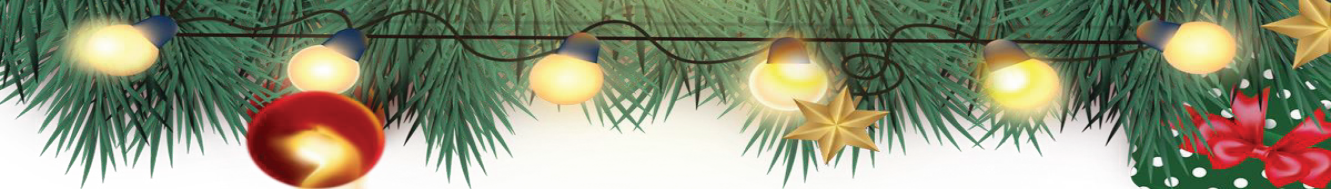
Danas sam u poetskom modu,
Dnevniče dragi, proza ne pije vodu
A sad ću ti i razlog tome reći:
Upoznah jednu Iskru što ima osmeh najveći
Štaviše, njena je pojava cela
Kao malo, blještavo sunce - i pogleda smela
Iz Vile Iskre radost sija i pršti
Zamisli, pored nje se niko ne mršti!

E baš je to tema današnje priče:
Kako je Iskra spasila božićno slavlje i pokličel
Da bih mogao da ispevam sve po redu,
Reći ću ti šta smo radili u sredu:
Spremali smo proslavu u začaranoj Zemlji Slatkiša
A do tamo vodi duga - koju prave Sunce i kiša!

Prekrasno Sunce namignu i obasja nas svetlucavim zracima
Ali Oblakodin, šef neba, zabrani kišu svim paperjastim oblacima!
Da bi nam popustio, dao nam je prođu,
Ali reče: „Samo Mraz i Iskra u Zemlju Slatkiša mogu da dođu“
„Idite sami“, Oblakodin šmrknu, „Moj moto je - u se i u svoje kljuse!“
Na to Iskra pogledom bljesnu: „Nema šanse, oblače!
Deda, uzlećemo, drž 'se!“

Nećeš mi verovati, Dnevniče, stari družo
Kakav žar Iskrine oči mogu da pruže
Ja sam se, iskreno, presek'o pošteno

Ali Iskra mi pokaza nešto tajanstveno:
Ona je imala magiju svoju da i kad stvari ne idu kao po loju
Svi patuljci, vilenjaci i vile na proslavi budu na broju!

Njena se magija sastojala u tome
da kad svako od muke klone
Ona plamenom osvetli decu i magične stvorove druge
I tako otopi sve njihove brige i tuge
Tako se dovitljivo doseti ona
Jednog poznatog i važnog šablona:
Oblakodina je obuzela ljutnja
Jer ga neka tuga obuzima i guta!

Stoga mu Iskra priđe i pita šta ga kljuca
a Oblakodin prozbori: „Gde je moja za slavlje pozivnica?
Nije fer da vi u Zemlji Slatkiša sazovete slavlje
A ja, sam samcijat, nazdravljam za zdravlje...

„Aha“, doseti se Iskra, „U tom grmu leži zec“
„Razgrnuću ti sumnje, dok si rek'o - kec“
„Imali smo problem s poštom, zbunile se sove,
„Tri pozivnice ispustiše, napravismo nove“
„Jedna je za tebe, i dajem ti je sad“
„Dobrodošao, Oblakodine, u Zemlju Slatkiša i Irvasograd!“

Dnevniče družo, da vidiš tu famu
Kad se Oblakodin razgali i razreši dramu:
„Oblačići moji, pustite kišu da stvorimo dugu
Pa idemo svi na veselje u čarobnu zemlju drugu!“

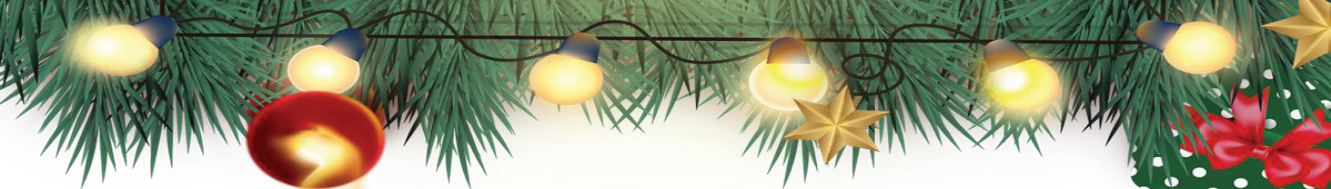
Iskrina dobrota isijavala je kao sunce -
Taj zaokret da načini može samo jedno toplo, nesebično srce
Oblakodin reče: „Iskra, za dušu si lek,
Sad znam da nisam sam i pamtiću te zauvek!“

Da zaključim, dnevniče, ovaj predivan okolnosti splet,
Dugom smo u Zemlju Slatkiša prevezli sav magični svet
Osim ludog novogodišnjeg žura, došapnuću ti i tajnu jednu
Svako je sa njega poneo Iskrinu magiju vrednu
I sada komadić Iskrinog sjaja blješti
U srcu svakog gosta na božićnoj fešti!

Vila Iskra Malinić, 12 godina

**Dan odvažne potrage
meseca začarane staze
godine polarnog medveda**

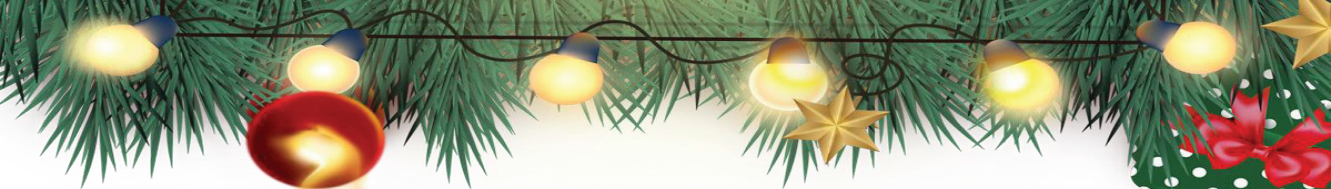
Kakav dan dragi moj Dnevniče! Malo je nedostajalo da ove godine deca ostanu bez poklona, a Baba Mrazica bez novogodišnjeg zagrljaja! Pitaš se kako je to moguće? Sve ću ti redom ispričati. Ustao sam jutros i krenuo u redovni obilazak naše fabrike igračaka. Već znaš da da bih došao do nje moram da prođem kroz Šumu novogodišnjih želja. Koračao sam među drvećem i pevušio „Deda Mraze ne skreći sa staze“ zagledan u neobične oblike koje su pravile krošnje pod snegom. Bolje da sam slušao reči pesme jer ne bih skrenuo sa puta i zapao u klopku koju mi je postavio Zločesti Belić. Znao sam da on već godinama pokušava da spreči moje vilenjake i mene da odnesemo deci poklone. I malo je falilo da uspe. Zarobio me je u svoj medeni zamak i postavio sijaset zagonetki za svakoga ko bi pokušao da me oslobodi. Mislio sam da je sa mnom gotovo. Srećom, neko u fabrici igračaka je pretpostavio da nešto nije u redu. Vila Lenka je pošla da me traži i ubrzo je naišla na tragove Zločestog Belića u snegu. Odmah je shvatila šta se dešava i počela da prati taj trag sve do medenog zamka. Hrabro je složila slagalicu sa likom strašnog medveda Gricka, poređala sve drvene kocke u zadate oblike i snalazila se u lavirintu zamka kao prava mala balerina! Ali kada je došla do moje tamnice, nije imala ključ! Morala je da smisli kako da privoli Zločestog Belića da me pusti. Ipak nije morala mnogo da traži taj odgovor – Zločesti je posmatrao kako se hrabra Vila Lenka bori da spasi Novu godinu i čak i njegovo srce je omekšalo. A kada je Vila Lenka konačno stigla do njega i jaaaaako ga zagrlila, sav led iz njegovog srca se otopio i Zločesti Belić me je brže-bolje pustio. Čak mi je i pomogao da nadoknadimo sav posao koji smo danas Vila Lenka i ja propustili u fabrci. Za Novu godinu sam mu pripremio poseban poklon: od sada više neće biti poznat kao

Zločesti Belić, već kao Sneško Dobrić, najnoviji član našeg vilenjačkog sela.

Vila Lenka Janković, 6 godina

*Dan sabiranja utisaka
meseca nesebičnog davanja
godine drugarske topline*

Dnevniče dragi, dužan sam ost'o još jedan spev
Da ne izazovem mojih patuljčica i vilenjaka gnev
A i sam jako nestrpljivo od želje ti vrcam
Da rekнем zašto sam na kraju godinice puna srca.

Ima, i to je ove pesme tema,
Grupica dece, divne i radosne, tu dilema nema
Za koju crtež da ti priložim nemam, al' me želja žarko radi
Da ti naše avanture opišem u ovoj baladi
Po ludilu kroz koje smo zajedno prošli
Biće ti jasno kako smo kući bez crteža došli
Pravo u čarobnu priču krenimo onda
A ključne su reči neustrašivost, umnost, nesebičnost i sloboda!

Prvo da pomenem organizaciju Irvasijade
Za koju pomoć zatražih od dečice mlade
Petra i Aleksija patuljčicama su donele najlepši dar:
Za zvezdani let nove sanke, ali avaj - na sankama je izbio kvar!

Vilice Sanjalica i Anica baciše sve magije koje su znale
Ali sanke se popraviti baš nisu dale!
Patuljčice se zato rastužiše silno: „Propade nam žurka“
Joj mene - nisam ti pomen'o zašto ih kvar toliko uzburka!
Jedino tim sankama one su mogle da se preko duge zalete
I duginim putem u Zemlju Slatkiša na božićnu Irvasijadu slete.

Tad snage s Aleksijom i Petrom udruži moja divna ekipa:
Tara, Nevena, Iris i Lena znale su kako motor sanki đipa
Visprene ti vilice smisliše čin koju retko ko može da skonta,

I zvezdane sanke uzleteše preko vasiona - sve do horizonta!
Al' trebalo im je papira za pripremu magične čini i napitka
I one svoje crteže u trenu dadoše:
„Važno je da radosna muzika opet na žuru svirka!“

Ako ova priča o nesebičnosti nije dosta,
Sad ću ti pokazati kako moje vilice dočekuju dva blentava gosta
Deda Mraz se sa Vilenjakom Razočarenjakom zamajao po
laponskom gradu
I tako ti poklone za vilenjački svet ne ponesosmo na Irvasijadu!
Marta, Anđela i Elena nas dočekaše i čuše našu muku:
Da za vilenjački svet na žur dođosmo - joj užasa - praznih ruku!

Tri se vile udružiše sa moja tri najmilija vilenjaka
Juga, Mihajla i Aleksandra poželela bi duša svaka za ortaka!
Da sreća bude veća, tu se nađe i momčadija snažna naša
- pomoć ponudiše i Vukašin, Janko i Jakša
Družina cela jednoglasno izusti: „Razočarenjače, Deda, mi ćemo
vas spasti!“
Crteže naše poklanjamo vilenjacima koji dođu duginom stazom -
Darujemo im uspomenu na zajedničke podvige sa Deda Mrazom!

Čitaocima i tebi, Dnevniče, u Novoj godini želim
magičnih događaja ture
Sa patuljcima, vilama i vilenjacima
sa kojima u ovoj knjizi delim avanture.

Svi likovi u knjizi su stvarni, a najdivnije je kakva su to deca:
Svako od njih je, čitaoče, dragulj bez premca
Kad utiske saberem - iz srca mi ljubav šiklja kao mlaz
Najdivniju decu imam i ponosan sam Deda Mraz!

...UMESTO EPILOGA

Dan velikog prijateljstva meseca istraživača godine medenjaka

Dragi Dnevniče, večeras sam imao najavljenju posetu IPI istraživača iz Srbije. To je jedna mala zemlja u kojoj se nalazi jedan mali institut u koji volim da svraćam redovno, svake godine. U tom institutu rade neki istraživači i naučnici kako li se već zovu po toj njihovoj kategorizaciji, vilenjapravnici ili viši vilaradnici... nemam ti pojma. Uglavnom, oni ne odustaju od novogodišnjih iznenađenja za decu zaposlenih. Iznenaduje me svake godine iznova njihova želja da se druže sa decom i da uživaju u njihovim snežnim maštarijama. Izašao sam ispred kapije, na čist vazduh (čist zahvaljujući našem Vilenjaku Aleksandru ako se sećaš), da ih sačekam. Nebo je bilo prelepo, raznih boja, kao onda kada su nam se pokloni razleteli na sve strane pa ih je Vila Ana spasila. Vetar koji je prijatelj naše Vile Une nežno je duvao. Uopšte nije smetao visi bakama, ružama, lalama i ostalom cveću koje je zasadila Vila Miona. Obišao sam vilenjake i vile dok sam tiho koračao po snegu, pozdravljajući rukama Beliće, Plaviće, Žutiće, Roziće... Čitavo selo je vredno radilo. Ispred radionice je bio parkiran zeleni autić Vilenjaka Koče. Vila Manjica je vežbala karate nedaleko od autića, a Iskra, naša vila čarobnog zajedništva bodrila je Manju tokom treninga. U radionici su se uveliko pravili pokloni za decu, ali i za roditelje, zahvaljujući našoj Vili Jeleni. Vila Mila ukrašavala je novi model klizaljki koji je osmislila. Vila Aleksandra nameštala je veliku zvezdu na vrh naše jelke u centralnom delu seoceta oko koje su se okupljali vilenjaci da zajedno čitaju knjigu Vile Dunjice. Vilenjak Naum bacao je grudve od šećerne vune po jelci kako bi

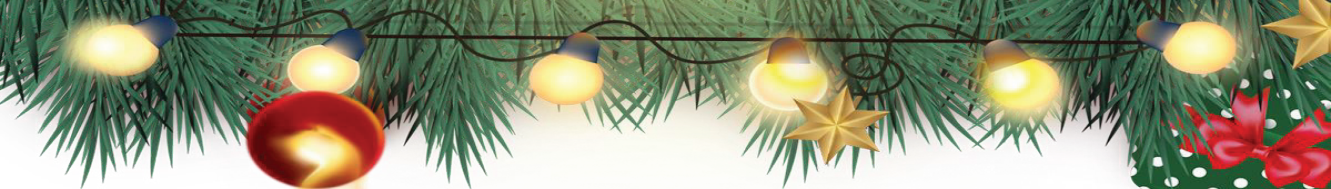

ona dobila onaj beličasti sjaj. Zagrljaj Vile Lenke jelki je podario zelenu boju koju nikada ranije nije imala!

Proveo sam goste kroz štalu do naše dnevne sobe. Bili su baš izmoreni od puta, mislim da su se malo i smrзли... Jeli smo medenjake i pili čaj pored vatre u kaminu koja je tinjala, poput one koja je golicala Tadijina i moja stopala. Sigurno se pitaš Dnevniče zašto su došli, kao što sam se i ja pitao. Želeli su da budem gost urednik, da napišem novogodišnje izdanje IPI Zbornika. Mrazica je predložila da im dam nekoliko stranica dnevnika, tako da Dnevniče, bićeš objavljen bez recenzije! To je velika čast u nauci samo da znaš. Bili su tako srećni što sam pristao, a i ja sam bio srećan što će deca zaposlenih u tom njihovom institutu u ovoj godini pandemije koja ni za koga nije bila laka dobiti jedan specijalan poklon kao što su stranice mog dnevnika. Pogledali smo Mrazica i ja kasnije ko su ta deca i moram ti reći Dnevniče, svi su bili baš dobri ove godine! Svako od njih će dobiti svoje novogodišnje poklone od Deda Mraza, ali se nadam da će im ova publikacija zauvek ostati u sećanju kao poklon maminih i tatinih kolega koji su prevalili veliki put da bi im priredili iznenađenje i pokazali da nisu sami i da uvek neko misli na njih tokom cele godine. Dok smo Mrazica i ja birali stranice koje ćemo im spakovati, Sanja i Ana su obuvale najnovije modele ledenih klizaljki i uputile se ka našem podijumu za zimski ples. U početku im nije baš išlo, ali postajale su sve bolje i bolje. Dragan je razgovarao sa vilenjacima i vilama u radionici i beležio njihova zapažanja o izostancima iz radionice, to ga je nekako baš zanimalo, ko će ga znati čime se oni bave... Mladen nije izlazio iz Babinog špajza u snežnoj kuhinji, mislim da od medenjaka ništa nije ostalo. Valjalo bi spakovati mu i čaj za mršavljenje zbog te količine šećera koji je uneo ove večeri. Mrazica je spakovala stranice koje smo odabrali, medenjake, čaj i po koji džak zvezdane prašine za poneti. Eno su u dnevnoj sobi kraj kamina, čekaju da dođem da se pozdravimo. Odlučio sam Dnevniče da im

dam i ovu stranicu, da i nju objave kao poslednju priču ovog specijalnog, novogodišnjeg izdanja IPI Zbornika. Želim da poručim deci koja će ovo čitati da su bila dobra i da sam ponosan na sve njih, da budu tako dobra i naredne godine, da maštaju, maštaju, maštaju... A njihovim roditeljima čestitam iz sveg srca što su roditelji tako divne dece i želim im da i u narednoj godini uživaju u njihovim maštarijama i odrastanju.

Srećna Nova godina dragi Ipijevci!

